

Zondag 4 december
Maranathakerk, ds. Martine Nijveld
Tweede zondag van de Advent

Een paar woorden bij de lezingen van deze dag

Vandaag twee lezingen:

Jesaja 11,
een lied van hoop
en hooggestemde verwachting...

De tweede lezing,
uit Matteus,
zet ons dan weer met beide voeten op de aarde.
Gevraagd: goede vruchten...

LEZING uit het Eerste Testament: Jesaja 11: 1-10

LEZING uit het Tweede Testament: Matteüs 3:1-12

WOORDEN VAN UITLEG: 'Een nieuw begin'

Gemeente van Jezus Christus,

'Een nieuw begin'
dat is wat het blad Kind op Zondag,
gebruikt in onze kindernevendiensten,
als titel, als kopje zet
bij deze dag, de 2e zondag van Advent,
en bij de lezingen van deze dag...

Een nieuw begin...
Sluit mooi aan bij wat wij vandaag doen,
vieren dat we nu echt officieel
één gemeente worden,
al is dat misschien minder een nieuw begin
en meer een doorstart,
maar ook een doorstart heeft iets van
opnieuw beginnen...

Op deze dag lezen we Jesaja 11,
en dat is misschien wel één van de mooiste visioenen
uit de Schriften...
Bij mij blijft na lezing
altijd weer
vooral dat beeld nazoemen
van de wolf naast het lam, de wolf te gast bij het lam,
het lam durft de wolf te ontvangen,

de panter die zich bij een bokje neervlijt.
U hoort vast ook de zachtheid in de woorden.
En de moed...
Kalf en leeuw zullen samen weiden,
een kleine jongen zal ze hoeden...
Samen grazen,
koe en beer,
stro eten,
leeuw en rund,
geen kwaad, geen onheil, veiligheid,
een zuigeling speelt, vermaakt zich bij het hol van een adder,
een kind graait met zijn hand naar het nest van een slang,
steekt de hand uit naar het nest van een gifslang.
Het zijn zachte moedige woorden:
samen grazen,
neervlijen, te gast zijn bij elkaar,
hoeden, behoeden,
samen weiden,
spelen, je hand uitsteken...

Een visioen vol zachtmoedige woorden,
zachte beelden,
en misschien is die zachtheid
ook wel de weg naar
het visioen...

(...)

Dinsdagmorgen in de weer geweest
met deze tekst, met deze hoopvolle woorden –
en met mijn hoofd nog vol met deze zachte beelden,
liep ik 's middags de supermarkt binnen,
de alledaagsheid van boodschappen doen...

Maar dit keer was het iets minder alledaags...
Er kwam een man op me af,
zo'n twintig jaar jonger dan ik, vermoed ik,
en zijn eerste woorden waren:

'Iedereen heeft recht op een knuffel'.

Ik kon niet anders dan dat beamen.
Vervolgens maakt hij een fiere buiging,
keek me frank en vrij aan,
en omhelsde hij me.

Ik vermoed dat het door zijn respectvolle buiging kwam
dat ik deze omhelzing niet als ongewenst beleefde.

Meteen daarna riep hij, als een hedendaagse Johannes de Doper,
me op tot omkeer:

als iedereen recht heeft op een knuffel,
hebt u vast iets over voor het goede doel,
en hij noemde het doel, iets voor
straatkinderen wereldwijd...

Daar kon – en wilde – ik natuurlijk niet onderuit.
De gift bezorgde mij nogmaals een knuffel.
En nog één, een bonus.

Het zijn van die zachte dingen,
waardoor je de rest van de dag met een lach
kunt leven...

Maar over zachtheid gesproken.
Johannes de Doper
is nou niet echt een zachte verschijning...
Met zijn haren mantel en zijn donderpreek...
Je kunt zelfs zeggen dat Jezus heel wat milder lijkt
dan Johannes de Doper.
Want waar Johannes spreekt van de bijl
die aan de wortel van de bomen ligt, de boom
gaat bijna om, het is vijf voor twaalf,
een soort Jan Terlouw in De wereld draait door,
is het Jezus die spreekt over nog wat geduld hebben,
geef de boom nog een kans, nog een jaar vol goede zorg...
Of misschien is dit ook wel gewoon de
diversiteit van de Schriften...
En van de werkelijkheid...

In ieder geval is Johannes meer van de stevige aanpak:
bekeer u, maak recht zijn paden,
draag goede vrucht,
vrucht waardig aan de bekering,
en denk vooral niet dat u kunt denken:
wij zijn er al, met ons zit het wel goed...

Wat dat betreft
is de plek waar Johannes preekt

opvallend:
hij preekt in de woestijn,
doopt in de Jordaan, grensrivier,
laat de mensen door het water gaan,
brengt ze naar het goede land.

Johannes laat ze de aloude tocht opnieuw maken:
die van doortocht door de woestijn,
intocht in het land van God.
Als een tocht die je telkens weer
maken moet.

En als een deel van de toehoorders dan roept
dat ze die tocht toch al gemaakt hebben, dat ze er al zijn,
gearriveerde burgers, gearriveerde kerkmensen,
dan roept Johannes ze toe dat omkeer
telkens weer, elke dag opnieuw,
gebeuren moet...

Kopje onder en opnieuw beginnen,
in oude dooptaal: de oude mens afleggen
en de nieuwe mens aantrekken,
niet echt 'gewone taal',
maar ik vermoed dat we het wel snappen...

Maar wij zijn kinderen van Abraham,
voor ons is dat allemaal niet nodig,
zou die groep van Farizeeën en Sadduceeën kunnen zeggen.
Een soort keurmerk, exclusiviteit, wij zijn bijzonder.
Johannes veegt er de vloermee aan:
God kan zelfs uit stenen kinderen van Abraham verwekken.
Hij lijkt ze niet serieus te nemen,
of misschien juist wel:
misschien roept hij ze wel op om om zich heen te kijken,
kinderen van Abraham lopen overal,
dat ben jij niet alleen, kijk eens om je heen...
En zie ze overal: kinderen van Abraham,
om samen mee te leven, te eten, te spelen, te weiden,
gemeente te zijn, te hoeden en te behoeden,
je hand naar uit te steken.
Amen.

Aansluitend aan de dienst:
woorden bij het tekenen van de plaatselijke regeling
als bevestiging van de oprichting
van de Protestantse Wijkgemeente Den Haag – West

En dan staat alles klaar:
een tafel met een tekenexemplaar van de Plaatselijke Regeling,
pennen en fotografen...
Als voorzitter van de kerkenraad een paar woorden vooraf...

Het was een lange weg.
Het opstellen van een plaatselijke regeling is een hele klus.
Ook u als gemeente bent erbij betrokken geweest.
In de regeling staat hoe we onze zaken bestuurlijk goed willen regelen in wijkgemeente West. Dit natuurlijk
in overeenstemming met de kerkorde van onze Protestantse Kerk.

Nu zouden we die regeling ook best op een doordeweekse dag in een achterkamertje kunnen tekenen.
Maar veel mooier vonden we het om dit te doen in het midden van de gemeente.
Want het tekenen van deze regeling is meer
dan het tekenen van een regeling.
Deze feestelijke ondertekening
is meteen de bevestiging van de oprichting
van de protestantse wijkgemeente Den Haag-West.
En dat doe je niet in een achterkamertje...
Waren we dat dan al niet,
ja, maar officieel nog steeds in oprichting.
En dat i.o. gaat er nu toch echt eindelijk van af.

Het was een lange weg en dus vertelt
zo'n ondertekening een verhaal,
een verhaal van wat was,
wat voorbij is en niet meer zal zijn,
van weten van kleiner worden als kerk,
van noodzaak tot samengaan, fuseren,
voor sommigen al zo vaak, voor anderen voor het eerst...
Deze ondertekening vertelt een verhaal,
een verhaal over wennen aan elkaar, hobbels genomen of nog te nemen,
ontdekken van andere gewoontes, eigenheden...
En tegelijk is het iets
om te vieren.
Want deze ondertekening vertelt ook
van werk dat wordt verzet, van aandacht, geduld, vertrouwen,
van elkaar beter leren kennen, genieten van elkaar, toegroeien naar elkaar.
En het is een feest als mensen ervoor kiezen
om samen te willen werken aan inspiratie in de stad,
samen nadenken hoe we gemeente van Christus
willen zijn in deze tijd op deze plek.

Dit samengaan biedt,
zoals de voorzitter van de Algemene Kerkenraad het zegt
in zijn gelukwens:
nieuwe mogelijkheden om zichtbaar present te zijn als kerkelijke gemeente.
En de Algemene Kerkenraad wenst ons toe
dat we met aandacht en liefde elkaar zullen ontmoeten
in de nieuwe wijkgemeente
en dat er van deze ontmoeting iets mag uitstralen naar de bewoners in het stadsdeel en daarbuiten.
Een moment om te markeren...

Als feestelijke bevestiging
van de oprichting van wijkgemeente Den Haag-West
tekenen we nu de Plaatselijke Regeling in drie rondes...
(tekenen)

Als predikant met 30 % extra aanstelling
met als opdracht verbinden en bruggen bouwen
ben ik natuurlijk heel blij met zo'n moment als dit...
En hier heb ik zelf niet eens veel voor hoeven doen,
de dank is aan anderen!

Het is een moment in de tijd.
We gaan verder.
De laatste tijd hebben we gewerkt
aan een beleidsnotitie voor de wijkgemeente.
Die notitie vraagt om verderdenken,
elkaar inspireren, gesprekken en concreet doen.
Want het is mooi,
die handtekeningen,
maar we moeten het natuurlijk
wel met elkaar doen...

Deze dag leek ons als kerkenraad een mooi moment
om de beleidsnotitie uit te delen.
Bij de uitgang wordt u een exemplaar aangereikt.
Graag één per huishouden meenemen.
En als u dan toch een extra exemplaar meeneemt,
breng die dan naar iemand die er vandaag niet is.
Een mooie reden om langs te gaan, beleidsnotitie mee, kopje koffie erbij.
De komende tijd zullen we ook groepen en commissies uitdagen
om ermee aan de slag te gaan.

Het exemplaar dat u krijgt overhandigd is de officiële versie...
Maar we vinden het mooi om erbij te kunnen zeggen dat we ook nog
een versie 'In gewone taal' hebben.
Net zoals er een Bijbel in gewone taal is.
Er ligt een kleine stapel van die versie 'In gewone taal' in de hal,
dus ben je onder de 25... -
of gewoon voor wie zegt: dat lijkt me nou prettig!
En zijn er te weinig, mail de scriba of bel even.
En u krijgt er één.

Dit was het!
We gaan verder.
Op weg naar de koffie/thee in de gemeentenzaal,
koffie PLUS, met dank aan alle bakkers, geniet van de diversiteit.
Laat de ambtsdragers van deze morgen,
collectanten en beleidsnotitie-uitdelers even voorgaan.
En volg dan zingend...
Want zingend kunnen we vasthouden waar het uiteindelijk allemaal
om begonnen is:
we zijn geroepen om op weg te gaan
om op te staan te reizen
naar een land dat God zal wijzen.